

Moderen bøjede sig ned over hende og fortalte, hvem han var; . . . og da drog den unge Pige et langt, ligesom lettende Suk og lukkede atter Øjnene i med et Udtryk, som om hun vilde sige, at hun havde længtes og var beredt.

Moderen lagde varsomt Dynen tilrette omkring hende, tog Salmebogen fra Bordet og satte sig paa en Stol ved Hovedgærdet for at være hende behjælpelig, naar hun skulde drikke af Kalken. Den gamle Fader havde stillet sig andægtig op bag Sengens Fodende, og i sidste Øjeblik klemte ogsaa den unge, lyslokkede Knøs sig ind ad Døren, hvor han blev staaende op ad Karmen, med Læberne bævende af tilbagestrængt Sindsbevægelse, mens han med runde Øjne stirrede hen paa Naadebrødet og den lille Sølvkalk, som Kapellanen imidlertid havde taget frem af Etuiet og stillet paa Bordet under Lampen.

Alt var stille. Der hørtes kun Lyden af et tungt dikkende Perpendikel-Ur henne fra Krogen og den syges anstrengte Aandedræt.

Den unge Præst var traadt hen til Sengen og foldede Hænderne til Bøn.

Men enten det nu skyldtes Synet af den unge Pige eller den Sindsbevægelse, hvori den hellige Handling satte ham . . . eller om Grunden var den pludselige Overgang fra den friske Frostluft til den beklumrede Sygestue . . . han kunde ikke samle en forstandig Sætning i sin Hjerne. En forunderlig Svimmelhed greb ham mere og mere, Tungen vilde ikke tale, og han følte, hvorledes den kolde Sved begyndte at prikle frem paa hans Pande. En Dødsens Angst betog ham. . . .

Da kom han til at mindes et lille Vers, en Aftenbøn, som hans Moder havde lært ham, da han var ganske lille. I mange Aar havde dette Vers været ude af hans Erindring. Nu steg det ned til ham som en frelsende Engel fra Himlen. Han havde en Fornemmelse, som om nogen stillede sig ved hans Side